

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10SZa/1/2016
Identifikačné číslo spisu:	1015202024
Dátum vydania rozhodnutia:	20.01.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1015202024.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: R. P. J., narodený dňa XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť Indická republika, zastúpený: Mgr. Martin Škamla, advokát, Advokátska kancelária Škamla, s.r.o., Makovického 15, Žilina, proti odporcovi: Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava, Hrobáková 44, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia odporcu č. p. PPZ-HCP-BA6-618- 009/2015-AV zo dňa 06.11.2015, na odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Sp/138/2015-23 zo dňa 14.12.2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Sp/138/2015-23 zo dňa 14. decembra 2015 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Bratislave uznesením uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia odmietol návrh (opravný prostriedok) navrhovateľa zo dňa 18.11.2015, ktorý smeroval proti rozhodnutiu odporcu č. p. PPZ-HCP-BA6-618-009/2015-AV zo dňa 06.11.2015. Rozhodnutím č. p. PPZ-HCP-BA6-618-009/2015-AV odporca podľa § 88 ods. 1 písm. b), ods. 4, 5 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) zaistil navrhovateľa dňom 06.11.2015 na účel výkonu administratívneho vyhostenia s poukazom na trestný rozkaz č. OT/458/2015, vydaný Okresným súdom Bratislava II, ktorým bol navrhovateľ právoplatne odsúdený a bol mu podľa § 65 ods. 1, ods. 3 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon (ďalej len „Trestný zákon“) uložený trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky na dobu 3 (tri) roky. Podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov odporca stanovil dĺžku doby zaistenia navrhovateľa do 20.02.2016.

Navrhovateľ bol v zmysle ustanovenia § 88 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medved'ov.

Krajský súd po oboznámení sa s obsahom pripojeného administratívneho spisu odporcu zistil, že po vykonanom dokazovaní odporca vyhlásil, pretlmočil a navrhovateľovi doručil napadnuté rozhodnutie PPZ-HCP-BA6-618-009/2015-AV zo dňa 06.11.2015. Toto rozhodnutie obsahovalo správne poučenie o možnosti podať voči nemu opravný prostriedok (odvolanie). Zároveň z následnej zápisnice o podaní vyjadrenia navrhovateľa PPZ-HCP-BA6-618-012/2015-AV zo dňa 06.11.2015, spísanej s navrhovateľom za účasti tlmočníka vyplynulo, že navrhovateľ po doručení napadnutého rozhodnutia výslovne uviedol, že svojho práva podať voči napadnutému rozhodnutiu odporcu opravný prostriedok sa vzdáva, pričom bol opakovane poučený o možnosti podať opravný prostriedok voči napadnutému rozhodnutiu a tiež vyčerpávajúcim spôsobom o možnosti a právnych následkoch vzdania sa tohto svojho práva.

S poukazom na uvedené krajský súd považoval za zřejmé, že navrhovateľ sa účinne vzdal svojho práva podať opravný prostriedok voči napadnutému rozhodnutiu o jeho zaistení, avšak aj napriek tomu opravný prostriedok podal prostredníctvom svojho zástupcu dňa 23.11.2015.

Krajský súd skonštatoval, že nakoľko návrh - opravný prostriedok voči napadnutému rozhodnutiu odporcu o zaistení navrhovateľa bol podaný potom, ako sa navrhovateľ účinne vzdal svojho práva podať voči rozhodnutiu opravný prostriedok, dostal sa navrhovateľ do postavenia osoby neoprávnenej na jeho podanie. Preto krajský súd rozhodol o odmietnutí návrhu (opravného prostriedku).

II.

Stručné zhrnutie odvolacích dôvodov navrhovateľa

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal navrhovateľ odvolanie zo dňa 23.12.2015 z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. d) a f) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) t. j., že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľ v podanom odvolaní namietal, že jeho úkon - vzdanie sa práva na podanie odvolania, je neplatným právnym úkonom, ktorý nespôsobuje žiadne právne následky.

Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 22 Cdo 1993/2003 z 24.06.2004, z ktorého vyplýva, že na existenciu vážnej vôle na právny úkon možno usúdiť u objektívnych skutočností, za ktorých bol urobený, najmä ak bol urobený spôsobom a za okolností, ktoré nevzbudzujú pochybnosti, že subjekt prejavujúci vôľu zamýšľal privodiť právne účinky, ktoré zákon s takýmto prejavom vôle spája. Pokiaľ vzniknú pochybnosti vážnosti vôle, je potrebné posudzovať konkrétne okolnosti prípadu; na ich základe a z hľadiska ich vzájomných súvislostí je potom potrebné urobiť príslušný záver.

V súvislosti s uvedeným ďalej uviedol, že skutočne neexistoval žiaden racionálny dôvod na to, aby sa vzdal práva na podanie opravného prostriedku proti rozhodnutiu o pozbavení osobnej slobody. Považoval za pochybenie odporcu, ak omyl „spoznal alebo síce nespoznal, ale pri starostlivosti, ktoré od neho zákon pri robení právneho úkonu vyžaduje, mal spoznať.“ Nakoľko nerozumel slovenskému jazyku a nemal právne vzdelanie, odporca tak nepochybne musel vedieť, že navrhovateľ koná v omyle, ak sa vzdáva práva na podanie opravného prostriedku proti rozhodnutiu o zaistení.

Podľa názoru navrhovateľa z administratívneho spisu taktiež nie je zřejmé, na základe akého podnetu bola s navrhovateľom spísaná zápisnica o podaní vyjadrenia, v ktorej sa mal vzdať práva na podanie opravného prostriedku. Poučenie, ktoré je obsiahnuté v rozhodnutí o zaistení navrhovateľa neobsahuje poučenie o možnosti vzdať sa práva na podanie opravného prostriedku. Takéto poučenie neobsahuje ani

dokument s názvom „poučenie zaisteného štátneho príslušníka tretej krajiny podľa § 90 zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov“, ktorý je súčasťou administratívneho spisu. Tento dokument obsahuje iba poučenie o tom, že navrhovateľ má možnosť podať proti rozhodnutiu o zaistení opravný prostriedok.

Mal za to, že krátky časový úsek od vydania rozhodnutia o zaistení po spísanie zápisnice o vyjadrení svedčí o tom, že tlmočenie nemohlo prebehnúť riadne. Význam inštitútu vzdania sa práva na podanie opravného prostriedku je pre osobu, ktorá nemá právne vzdelanie ťažko pochopiteľný a vyžaduje si náležité vysvetlenie, ktoré treba náležite pretlmočiť tak, aby nevznikali žiadne pochybnosti o prejave vôle osoby, ktorá sa takéhoto práva vzdáva.

Ďalej navrhovateľ namietal, že osobu tlmočníka, ktorý vykonal preklad v konaní o zaistení, ako aj preklad samotných poučení poskytnutých navrhovateľovi v tomto konaní, nemožno vyhľadať v zozname znalcov a tlmočníkov, ktorý vedie Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Tlmočník taktiež nepoužil úradnú pečiatku tlmočníka. S poukazom na § 15 ods. 1 zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcoch a tlmočníkoch ďalej uviedol, že v administratívnom spise sa nenachádza žiadna informácia, pre ktorý z dôvodov tlmočila osoba, ktorá nebola zapísaná v zozname znalcov a tlmočníkov.

Skonštatoval, že z okolností, za ktorých právny úkon bol vykonaný, vyplýva, že preň neexistoval žiadny racionálny dôvod, odporca musel vedieť, že navrhovateľ konal v omyle, pričom poučenie o takomto úkone sa nenachádza v rozhodnutí o zaistení, ani v inom dokumente, ktorý obsahuje poučenia zaistenej osoby, ale až v zápisnici o podaní vyjadrenia, kde sa navrhovateľ mal tohto práva vzdať. Ďalej, že tlmočenie nemohlo byť vykonané riadne, vykonávala ho osoba, ktorá nie je zapísaná v zozname znalcov a tlmočníkov a z administratívneho spisu nemožno zistiť prečo odporca takúto osobu ustanovil.

Trval na prejednaní a rozhodnutí veci najmä z dôvodu možnosti uplatnenia náhrady škody za nezákonné pozbavenie osobnej slobody. Mal za to, že rozhodnutie krajského súdu je nezákonné, nakoľko sa práva na podanie opravného prostriedku proti rozhodnutiu o zaistení nevzdal.

Vzhľadom na vyššie uvedené žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie odporcu zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

III.

Vyjadrenie odporcu k odvolaniu navrhovateľa

Odporca sa k odvolaniu vyjadril v podaní zo dňa 28.12.2015. Uviedol, že navrhovateľ má snahu o účelové hodnotenie skutkového stavu veci, resp. výklad právnych predpisov upravujúci postup odporcu v danej veci.

K námietke navrhovateľa, že jeho úkon - vzdanie sa práva na podanie opravného prostriedku je neplatný právny úkon, ktorý nespôsobuje žiadne právne následky, uviedol, že navrhovateľ bez poskytnutia akéhokoľvek dôkazu napáda odporcu ako aj jeho postup a to aj napriek registratúrnym záznamom nachádzajúcich sa v administratívnom spise vedenom pod číslom PPZ-HCP-BA6-618/2015-AV (preprotokolovanom na číslo PPZ-HCP-BA6-30/2016-AV), ktoré jednoznačne preukazujú opak. Dňa 06.11.2015 bol navrhovateľ trestným rozkazom číslo OT/458/2015 zo dňa 05.11.2015 vydaným Okresným súdom Bratislava II odsúdený a bol mu uložený trest vyhostenia na dobu troch rokov. Predmetný trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 05.11.2015, je teda preukázané, že navrhovateľ sa vzdal práva na podanie odporu. Zhodne postupoval aj po doručení napadnutého rozhodnutia o zaistení.

S poukazom na § 53 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“) konštatoval, že postačuje ústne vyjadrenie navrhovateľa, že sa vzdáva podania opravného prostriedku a napriek tomu bola s navrhovateľom spísaná zápisnica o podaní vyjadrenia, kde ho dôkladne poučil o

dôsledkoch takéhoto úkonu a tento aj po poučení trval na svojom vyjadrení, čo potvrdil svojim podpisom.

Spochybňovanie postupu odporcu s ohľadom na vyššie uvedené považoval za účelové. Poukázal aj na skutočnosť, že navrhovateľ nemá snahu napadnúť trestný rozkaz, ktorým mu bol uložený trest vyhostenia a ktorý bol aj činnosťou správneho orgánu úspešne realizovaný, nakoľko navrhovateľ opustil územie Slovenskej republiky dňa 02.12.2015.

K námietke, že navrhovateľ nerozumel slovenskému jazyku a nemal právne povedomie a teda odporca tak nepochybne musel vedieť, že navrhovateľ koná v omyle uviedol, že sa jedná o ničím nepodložené tvrdenia. Navrhovateľ bol odporcom opakovane poučený počas celého konania ku každému vykonávanému úkonu a tak konal aj v prípade vzdania sa práva na odvolanie. Počas celého konania bol prítomný tlmočník z jazyka hindi p. E. O., teda z jazyka, ktorému navrhovateľ plne rozumie. Išlo o toho istého tlmočníka, ktorý bol prítomný aj počas konania vedeného Okresným súdom Bratislava II. proti navrhovateľovi.

Odporca poukázal na to, že dňa 06.11.2015 bola s navrhovateľom spísaná zápisnica o podaní vyjadrenia vedená pod číslom PPZ-HCP-BA6- 006/2015-AV, kde sa na strane číslo 2 nachádza vyjadrenie navrhovateľa „Áno, som oboznámený s rozhodnutím súdu a nemal som námietky a po poučení sudcom som nepodal odvolanie. Som si toho vedomý.“ Mal za to, že z vyjadrenia navrhovateľa vyplýva, že mu je dostatočne zrozumiteľný inštitút podania opravného prostriedku - odvolania, resp. úkon vzdania sa práva na jeho podanie.

K námietke, že nebol do konania vedeného odporcom pribratý tlmočník zapísaný v zozname Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky uviedol, že takýto tlmočník tam nie je evidovaný a teda nie je ho možné pribrať. Prítomný tlmočník dôkladne poučil navrhovateľa a navrhovateľ nepredložil žiadny reálny dôkaz preukazujúci jeho tvrdenia. Ustanovený tlmočník nemohol použiť žiadnu pečiatku, nakoľko takouto pečiatkou nedisponuje, čo je v prípade ustanovenia tlmočníka úplne bežná vec. Skutočnosť, že p. E. O. nie je zapísaný v zozname tlmočníkov si mohol navrhovateľ jednoducho preveriť a ak by tak učinil bol by zistil, že v predmetnom zozname nefiguruje žiadny tlmočník z jazyka hindi, čo opätovne poukazuje na účelovosť a formálnosť námietok. V prípade, že by sa v zozname tlmočníkov nachádzala zapísaná osoba, tak by ju odporca pribral, resp. by zdôvodnil, prečo takáto osoba nemôže byť pribratá do konania ako tlmočník. Odporca skonštatoval, že postupoval v súlade so zákonom č. 382/2004 Z. z. o znalcoch a tlmočníkoch.

Ďalej uviedol, že nie je povinný skúmať všeobecne pohnútky navrhovateľa, ak tieto priamo alebo nepriamo majú súvis s prejednávanou vecou, čo vzdanie sa práva na odvolanie jednoznačne takouto vecou nie je. Je to výhradne právo každého subjektu a odporca nemá žiadne právo na jeho ovplyvnenie, ale len poučenie čo v danej veci vykonal. Napriek tomu je ale možné v prípade navrhovateľa považovať za takýto dôvod jeho vyjadrenie, že „Chcel by som vykonať rozkaz sudcu.“

K námietke, že odporca musel vedieť, že navrhovateľ koná v omyle, poznamenal, že sa k tejto námietke nedá vyjadriť a preukázať nepravdivosť tohto tvrdenia, pokiaľ navrhovateľ neuvedie skutočnosť ako k takémuto záveru dospel. Dodal, že nemal a nemá o tom vedomosť a odmietol tvrdenie, že vyššie uvedené musel vedieť. Označil tento záver za vedomé zavádzanie a lživé tvrdenie.

K vyjadreniam vzťahujúcim sa k náležitosti rozhodnutia a k poučeniu odporcu uviedol, že náležitosti rozhodnutia a poučenia upravuje § 47 ods. 1 a ods. 4 Správneho poriadku a § 88 ods. 7, 8 zákona o pobyte cudzincov.

Odporca naďalej zastával názor, že navrhovateľ sa účinne vzdal práva na podanie opravného prostriedku, tak ako to preukazuje obsah administratívneho spisu, vedeného pod číslom PPZ-HCP-BA6-30/2016-AV (spis bol preprotokolovaný z čísla PPZ-HCP-BA6-618/2015-AV), nakoľko z vyjadrení navrhovateľa je evidentné, že sú výhradne formálne, bez predloženia dôkazov potvrdzujúcich tieto

vyjadrenia a že splnomocnená osoba koná len za účelom vlastného prospechu.

IV.

Argumentácia rozhodnutia odporcu

Odporca rozhodnutím č. PPZ-HCP-BB6-618-009/2015-AV zo dňa 06.11.2015, rozhodol o zaistení navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, dňom 06.11.2015 na dobu do 20.02.2016, a to na základe právoplatného trestného rozkazu vydaného sudcom pre prípravné konanie Okresného súdu Bratislava II pod číslom konania OT/458/2015, ktorým bol navrhovateľ odsúdený za úmyselný prečin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Trestného zákona k trestu vyhostenia z územia Slovenskej republiky na dobu 3 (troch) rokov podľa § 65 ods. 1, 3 Trestného zákona.

V zmysle § 88 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov ho umiestnil v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ sa dňa 02.11.2015 v čase o 11.30 hod. pri kontrole totožnosti na letisku M. R. Štefánika v Bratislave, v priestore check-in odletovej časti preukázal pred odletom z územia Slovenskej republiky do Belgicka, pravidelnou leteckou linkou FR2832 cestovným pasom Indickej republiky číslo U. znejúcim na meno R. P. J., narodený XX.XX.XXXX a zároveň predložil falošné povolenie na pobyt v Španielskom kráľovstve číslo L., znejúce na meno R. P. J., narodený XX.XX.XXXX, pričom uvedené povolenie na pobyt ho oprávňovalo zotrvať na území Európskej únie.

Týmto konaním sa navrhovateľ dopustil úmyselného prečinu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Trestného zákona za čo bol trestným rozkazom číslo OT/458/2015 odsúdený podľa § 352 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. m) Trestného zákona k trestu odňatia slobody vo výmere 4 mesiace. Podľa § 65 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona bol navrhovateľovi uložený trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky na dobu troch rokov.

Na základe uvedených skutočností bol navrhovateľ dňa 05.11.2015 v čase o 17.00 hod. policajtní Mobilnej jednotky Policajného zboru Slovenskej republiky podľa § 79 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov predvedený na Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava z dôvodu, že Okresný súd Bratislava II nariadil vykonanie trestu vyhostenia podľa § 441 ods. 1 Trestného poriadku.

Dňa 06.11.2015 bola s navrhovateľom spísaná zápisnica o vyjadrení navrhovateľa v zmysle § 22 ods. 1 Správneho poriadku vedená pod číslom PPZ-HCP-BA6-618-006/2015-AV, v ktorej uviedol, že v minulosti sa pohyboval po rôznych štátoch Európskej únie, mal udelené povolenie na pobyt na území Talianskej republiky a na Slovensko pricestoval z dôvodu, že následne z jeho územia plánoval letecky vycestovať do Belgicka. Navrhovateľ ďalej v zápisnici uviedol, že dňa 05.11.2015 bol odsúdený za úmyselný prečin falšovania a pozmeňovania k trestu vyhostenia, voči trestnému rozkazu nepodal odpor a je si vedomý dôsledkov uloženého trestu.

Odporca zaistil navrhovateľa na základe trestného rozkazu vydaného sudcom pre prípravné konanie Okresného súdu Bratislava II číslo OT/458/2015. Považoval za preukázané, že Okresný súd Bratislava II trestným rozkazom číslo OT/458/2015 zo dňa 05.11.2015 zohľadňoval pred uložením trestu vyhostenia ustanovenia § 65 ods. 2 Trestného zákona a že po nadobudnutí právoplatnosti predmetného trestného rozkazu Okresný súd Bratislava II nariadil vykonanie trestu vyhostenia v zmysle ustanovenia § 441 ods. 1 Trestného poriadku.

S poukazom na § 89 zákona o pobyte cudzincov odporca uviedol, že nemohol postupovať v súlade s týmto zákonným ustanovením, nakoľko nekonal vo veci administratívneho vyhostenia.

V súlade s ustanovením § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, dĺžku doby zaistenia odôvodnil potrebou vykonania všetkých potrebných úkonov na odovzdanie navrhovateľa na územie Indickéj republiky. V danom prípade išlo hlavne o zabezpečenie prípravy prevozu, jeho technické, materiálne ako aj o personálne zabezpečenie.

Ďalej poznamenal, že uvedené v žiadnom prípade neovplyvňuje povinnosť podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov skúmať po celý čas účel zaistenia navrhovateľa. Presnú dĺžku doby nutnú k reálnemu vyhosteniu účastníka konania nie je možné predbežne presne určiť a je ju možné odhadnúť hlavne z aplikačnej praxe. Z tohto dôvodu dĺžka zaistenia závisí od množstva podstatných faktorov medzi, ktoré okrem iného patrí zabezpečenie vybavenia všetkých potrebných náležitostí potrebných na riadne vykonanie trestu vyhostenia na územie Indickej republiky.

Po preskúmaní všetkých skutočností a dôkazov odporca skonštatoval, že vzhľadom k prebiehajúcemu konaniu o vyhostení, ktoré stále trvá, bolo zaistenie účastníka konania v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Zaistenie navrhovateľa pre účely trestu vyhostenia je zákonným pozbavením slobody osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostení z územia Slovenskej republiky. Samotný základ pre začiatok konania o reálnom vyhostení z územia Slovenskej republiky v zmysle článku 5 ods. 1, písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd je nevyhnutná existencia rozhodnutia o treste vyhostenia z územia Slovenskej republiky. Odporca považoval túto podmienku za splnenú, čoho dôkazom bola nespochybniteľná existencia trestného rozkazu vydaného Okresným súdom Bratislava II vedeného pod číslom konania OT/458/2015 zo dňa 05.11.2015, ako aj existencia nariadenia výkonu trestu vyhostenia. K realizácii výkonu trestu vyhostenia priamo slúži inštitút zaistenia cudzinca.

Odporca po preskúmaní okolností veci zistil, že sú splnené podmienky podľa § 88 ods. 1 písmeno b) zákona o pobyte cudzincov a preto v súlade s § 88 ods. 1 písm. b) rozhodol o zaistení navrhovateľa.

V.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nie je možné vyhovieť.

Podľa § 250l ods. 1 O.s.p. podľa ustanovenia tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov.

Podľa § 250p O.s.p. ak je návrh podaný oneskorene alebo ho podá ten, kto naň nie je oprávnený, alebo ak sa napadá rozhodnutie, ktoré preskúmaniu nepodlieha, alebo ak navrhovateľ neodstránil vady, ktorých odstránenie súd nariadil a ktoré bránia vecnému vybaveniu návrhu, súd uznesením opravný prostriedok odmietne. Odvolanie proti uzneseniu je prípustné.

Odvolací súd mal z obsahu administratívneho spisu za preukázané, že po prevzatí napadnutého rozhodnutia sa navrhovateľ výslovne vzdal práva na odvolanie proti rozhodnutiu č. PPZ-HCP-BA6-618-009/2015-AV o zaistení zo dňa 06.11.2015 vydaného Oddelením cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava, nakoľko v „Zápisnici o podaní vyjadrenia“ sa nachádza navrhovateľovo vyjadrenie: „Chcem uviesť, že práva na podanie odvolania sa vzdávam dobrovoľne voči rozhodnutiu číslo PPZ-HCP-BA6-618-009/2015-AV.“ V závere zápisnice dodal, že počas výpovede nebol naňho zo strany policajtov kladený žiadny fyzický ani psychický nátlak, súhlasil s obsahom zápisnice a zmenu ani jej doplnenie nežiadal, čo potvrdil aj svojím podpisom. Zároveň zápisnica obsahovala aj poučenie o jeho práve na podanie opravného prostriedku, ako aj poučenie o právnych následkoch, ktoré nastanú v prípade, ak sa tohto práva vzdá.

Odvolací súd z administratívneho spisu zistil, že navrhovateľ v „Zápisnici o vyjadrení účastníka konania“

spísanej dňa 06.11.2015 na otázku či plne rozumie prekladu tlmočníka O. E. zo slovenského do hindského jazyka a naopak, uviedol: „Áno, tlmočníkovi v plnej miere rozumiem.“ Zároveň, počas celého konania bol prítomný ten istý tlmočník z jazyka hindi p. E. O., ktorý bol tlmočníkom aj v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava II proti navrhovateľovi. Námietka právneho zástupcu navrhovateľa, že tlmočenie nebolo vykonané riadne, navrhovateľ nerozumel slovenskému jazyku, nemal právne vzdelanie a preto odporca musel vedieť, že navrhovateľ konal v omyle, je vzhľadom na vyššie uvedené nedôvodná.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyjadrený v uznesení sp. zn. 7So/5/2015 zo dňa 06.02.2015: „Procesný úkon, ktorým sa účastník vzdal možnosti podať odvolanie, je úkonom neodvolateľným. Vzdanie sa odvolania má preto za následok, že účastník nemôže neskôr odvolanie podať.“

Odvolací súd ďalej zistil, že navrhovateľ bol 02.12.2015 vyhostený z územia Slovenskej republiky.

Odvolací súd mal za to, že námietky právneho zástupcu navrhovateľa uvedené v odvolaní neboli spôsobilé spochybníť správnosť napadnutého rozhodnutia a krajský súd správne odmietol opravný prostriedok navrhovateľa. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdil (§ 219 O.s.p.).

O náhrade trov konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v súlade s § 224 ods. 1 v spojení s § 250l ods. 2 a § 250k ods. 1 O.s.p. a v odvolacom konaní neúspešnému navrhovateľovi právo na ich náhradu nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný .